

Metafizika znanja

Iz knjige: *SPoročilo človeštvu na razcepu poti*

Znanje je ključ naše eksistence. V kolikor bi bil nekdo v stanju, da kontrolira neko količino znanja v določeni realiteti, kot oblasti obstoja, potem bi on kontroliral to realiteto, kot bitja v njem, katerih eksistenca je z znanjem definirana. Če se neka količina znanja razdeli na veliko ljudi, vsak od njih dobi le malo količino znanja, ki ne bo ničesar spremenila v njegovem življenju. Vendar, če so velike količine znanja koncentrirane malemu številu ljudi, potem to znanje daje velike rezultate. S tega stališča je mnogo več prednosti, če se znanje hrani med malim številom ljudi, ne pa da se razpršuje po masah. Če bi znanje bilo dano vsem, potem ne bi nihče dobil nič od njega, če pa se čuva med malim številom ljudi, potem vsak od njih dobi dovolj, ne le da ga čuva, temveč poveča tisto, kar je pridobil. V razporeditvi znanja ni nepravilnosti. Dejstvo je, da ogromna večina ljudi, ne želi imeti bilo kakšno znanje; oni svoj del odbijajo, ne vzamejo celo, niti toliko, kolikor jim je dodeljeno za življenjske potrebe. Prvi korak na pohodu za znanjem, moramo napraviti sami, kasneje lahko iščemo družbo tistih, ki se nahajajo na isti poti. Mi ne iščemo svoje rešitve izven nas, temveč s pomočjo obračanja samemu sebi, seveda, če imamo v sebi globoko željo da resnico izvemo. Ker so ljudje masovno orientirani navzven, ogromne količine znanja ostajajo brez povpraševanja in se tako lahko delijo med tiste, ki razumejo njeno vrednost. Oni jemljejo samo tisto, kar so drugi zavrgli kot nekoristno in kar bi v vsakem primeru bilo izgubljeno. Obstajajo obdobja v življenju človeštva, ki generalno sovpadajo z začetki in propadi človeških kultur in civilizacij, kadar mase, nepovratno izgubijo racionalnost in prično uničevati vse, kar je bilo ustvarjeno tekom vekov in milenijev človeške kulture. Takšna obdobja masovne norosti, običajno spremljana z geološkimi kataklizmami in klimatskimi spremembami, sproščajo ogromne količine materije znanja, katero bi bilo v vsakem drugem slučaju izgubljeno. Vsa resnica in znanje o dogodkih v trenutni epohi se hrani, vendar je lahko tudi pozabljeno od ljudi, kot tudi resnica, znanje, modrost, ljubezen, moč duha, ki so nespremenljivi in konstantni, isti v sedanjosti kot bodočnosti, torej enostavno, vse mora biti sestavljeno v celoto od tistega, kar trenutno obstaja, da bi vodilo v bodočnost in se pričelo z evolucijo. Mi razumevamo pomen evolucije skozi razvijanje in ustvarjanje občutka za nekaj kar že obstaja, vendar se mora dalje razvijati, kar v duhovnem smislu pomeni vzdigovanje samozavesti k zavesti. Delo na zbiranju raztresene materije znanja, često sovpada z začetkom uničenja in propadom ljudskih kultur in civilizacij. Splošna norost, nevarnost, strah in splošno stanje napetosti, kar je nastavljeno in trenutno prisotno v svetu („vojna proti terorizmu“), predstavlja priložnost za vse, ki iščemo resnico, da jo naposled vidimo in spoznamo. Ne moremo ignorirati dejstev, da se trenutno naša civilizacija nahaja na robu propada, kar lahko smatramo naravnim pozivom našega „prebujanja.“ Aspekt tega vprašanja je jasen. „Gomile“ ljudi ne želijo, niti ne iščejo znanje, a vodje teh, iz svojega interesa, poizkušajo jačati njihov strah in odpor do vsega, kar je novo ali nepoznano. Ujetost, v katerem človeštvo trenutno živi, je bazirano na tem strahu in da bi razumeli vzroke, je dovolj videti kako živimo, kaj predstavlja cilj naše eksistence, objekti naših želja, naše strasti, težnje, kaj mislimo, kaj govorimo, koga služimo, komu se klanjamo. Postane nam jasno, da človeštvo sedaj, s takšnimi interesi, ne more pričakovati nekaj

drugačnega od tega, kar trenutno ima. Zdi se, da resnica nikoli ni bila področje obletavanja med ljudmi. Resnica se skriva, in koristi bolj za namen kontrole, kot osvobajanja. Živimo pred samim koncem stoletne prevare grandioznih razmer. Kot rezultat apetita za iluzijo, je zelo verjetno, da uspavane ljudske mase, dobijo ravno tisto, kar so iskale - postanejo žrtve največje prevare od tistih, ki so jim, proti logiki, poklonile svoje zaupanje. Zahvaljujoč dejstvu, da nas je zelo malo, ki želimo ta znanja, dobivamo dovolj, da postanemo inteligentnejši. Vsi ne morejo postati inteligentni, tudi če bi želeli. Obstaja splošen ekvilibrij (ravnovesje), ki se ne more kršiti. Nihče znanje tudi ne skriva; tu ni misterije. Poizkušamo pomagati drugim v razumevanju osnovnih elementov objektivne realnosti, do neke določene meje. Na iskalcu je odgovornost za prevzemanje korakov, kar je odločil da razišče, delati in narediti, ne pa pričakovati, da nam je servisirano. Pridobivanje ali prenos resničnega znanja, zahteva vlaganje velikega dela tistega, ki ga sprejema in tistega, ki ga predaja. Tisti, ki posedujejo to znanje naredijo vse, kar je v njihovi moči, da čim večje število ljudi pripravijo, ter jim približajo in prenesejo znanje, da izvedo resnico. Tisti, ki si želi znanja, mora sam poiskati izvore in se jim približati, da bi lahko izkoristil pomoč in smernice, ki so dane vsem, a katere ljudje po pravilu ne želijo videti ali jih ne prepoznajo. „Ohranjanje v(r)ednosti iz preteklosti je zakon okultizma, duhovne ekonomije, a obenem tudi zakon, ki se ga prepozna samo skozi duhovno modrost” (R.Steiner). V tem univerzumu ni „brezplačnega obroka”, ako mislite da je, tvegate sami - nekomu postati obrok. Ali mora nekdo drugi razumeti to realnost, namesto nas? Bodimo, tj. smo že koristni v tej kreaciji. Ustvarjajmo, uskladimo se, zavrzimo laži in prevare, tudi tiste, ki prihajajo iz globin našega bitja. Na koncu dobimo nazaj vse tisto, kar smo življenju dali. Vsi tisti, ki se uvrstijo na stran iluzije, sami postanejo to isto - „sanje iz preteklosti.” Tisti pa, ki poklanjamo striktno pozornost na objektivno realnost s svoje leve in desne strani, postanemo, smo realnost „bodočnosti.” (izvor: galaksija.com, prirejeno, dopolnjeno)